

ERRATA.

6 MA 50

Pag.	Lin.	
5	18	Vipereo.
5	35	distrahit.
8	4	locus.
9	19	Huic.
15	32	dele in.
16	9	Quoque.
17	8	canina.
19	24	halitus.
20	29	luctatus.
21	4	spoliis.
22	21	potens.
26	23	capillum.
27	3	baubatos.
30	10	incurfu.
35	10	membra.
40	30	reficit.
58	10	exhilarata.
60	15	prævertere.
61	16	ministerio.
71	9	muta.
79	22	trahat.
85	28	Securam.
95	33	numen.
103	21	Verius.

ERRATA.

6 MA 50

Pag.	Lin.	
5	18	Vipereo.
5	35	distrahit.
8	4	locus.
9	19	Huic.
15	32	dele in.
16	9	Quoque.
17	8	canina.
19	24	halitus.
20	29	luctatus.
21	4	spoliis.
22	21	potens.
26	23	capillum.
27	3	baubatos.
30	10	incurfu.
35	10	membra.
40	30	reficit.
58	10	exhilarata.
60	15	prævertere.
61	16	ministerio.
71	9	muta.
79	22	trahat.
85	28	Securam.
95	33	numen.
103	21	Verius.

EPIGRAMMATA

ARTURI IONSTONI

SCOTI,

11408. a

2

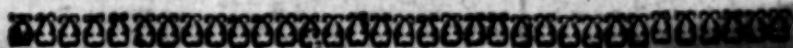
MEDICI REGII.

ABREDONÆ,

EXCUDEBAT EDVARDUS RABANUS.

Cum Privilegio. 1632.

Ad Illustrem
LADERDELIÆ
COMITEM.

Non mihi sunt, rubro quæ mittit ab æquore Tethys,
Vel niger in viridi quæ legit Indus aquâ.
Hæc tibi, quæ Phæbi sacris è fontibus hauri,
Dona, LADERDELI, quantulacumque fero.
Accipe Pierias, et si vacat, inspicere gerras;
Hora sat est, oculo si properante legis.
Alitis armigeri proles generosa putatur,
Si qua potest Phæbi nobile ferre iubar.
Tu quoque Phæbaeos, quo par est lumine, sætus
Adspiciens, generis da documenta tui.
Heroo sic te prognatum sanguine, magno
Nec Metellano degenerasse probes.

ART. IONSTONUS.

EPIGRAM.

EPIGRAMMATA.

*De Aulais Acu-pictis, D. Isabella
Setona, Comitissa Laderdelia.*

MVNERE non uno, nec ab unâ gente, Minervæ
Texta LADERDELIA nobilitata vides.

Aurum ripa Tagi, donantur mollia Seres

Stamina, quæ tinxit purpura missa Tyro est.

Confer opus: Quæ ripa Tagi, quæ munera Seres,

Quæ Tyrus hic jactat, Scotica vincit acus,

Flores ejusdem Acu-picti.

VERB novo primos Dea cum Setonia flores,
Et pictam niveo sub pede vidit humum.

Sumpsit acum, Floræque legens vestigia, bysso

Naturæ simulat luxuriantis opus.

Iridis hic varios, & mille papaveris ignes

Adspicis, & rutili fila tenella croci.

Hic ferrugineas, ostroque, auroque comantes,

Et violas cultu versicolore vides.

Candida luteolis miscentur lilia calthis,

Et tulipæ soli, sideribusque pares.

Hic rosa par cocco, par est & dentibus Indis,

Hæc collo dominæ concolor, illa labris.

Æmulus hic coelo cyaneus nitet inter ocellos,

Et sceptrum & Tyrio tincta corona cado.

Et tessellatos variatâ luce fritillos,

Et Veneri sacras flos imitatus aves.

Quique Therapnæo fertur de sanguine cretus,

Quemque tuus tinxit, pulcher Adoni, cruor.

Hic hiat & flammam gelidis qui traxit ab undis,

Iamque sui, pejus quam prius, urit amor.

Pone simul, quos pinxit acus Setonia, flores,
 Et quos vere novo dēdala fudit humus.
 Mentem quisquis habet, vel veros juret utrosque,
 Vel pictos unā juret utrosque manu.

Fructus.

Adspicis hic auro pictos & murice fructus,
 Textaque Setonæ nobilitata manu.
 Hic pellucidæ turgent in vitibus uvæ,
 Natio jures intumuisse mero.
 Palladis hic pictas operoso stamine baccas,
 Tinctaque Getulo murice poma vides.
 Et defecato quibus est color æmulus auro,
 Et quæ virginei signa cruoris habent.
 Et cerasis pyra mixta nitent; sunt illa labellis
 Artificis, sunt hæc æmula poma comis.
 Cernis & Heliadum lachrymas imitantia pruna,
 Quicquid & Alcinoi sylva vel hortus habet.
 Zeuxis aves pictis delusit callidus uvis,
 Pictoris pictor lusus & arte fuit.
 Hic sua, si videant, Pomonam poma, Lyçum
 Vineæ, Cecropiam fallet oliva Deam.

Fera.

Hic auro, Tyrioque nitent bombyce ferarum
 Agmina, Grampigenæ cuspide picta Deæ.
 Hic leporem sectatur hians, & prensitat umber;
 Hic jacet haud uno vulnere fossus aper.
 Arboris hic nixus trunco vim cornibus arcet
 Cervus, & arreptos tollit in astra canes.
 Hic capreas, damasque quatit fuga, ponè molossos
 Cernis anhelantes per loca senta sequi.
 Terga feris, canibus fædatos sanguine rictus
 Adspicis, & duris crura notata rubis.
 Nec leo, nec turpes desunt venantibus ursæ,
 Villosusque bison, & maculosa tygris.

Stant circum juvenes; vibrat hic venabula, librat
 Hic jaculum, teretes expedit ille plagas.
 Cuncta nitent auro; facies argentea sylvis
 Obligit, argento sub pede lucet humus.
 Hic, nemorum regina, feras agitare, relictis
 Montibus, hic artes disce, Minerva, tuas.

Aves.

Dona Lidintoniæ semper victura Minervæ
 Hic picturatæ conspiciuntur aves.
 Alituum stipata choro regina volucrum
 Nascitur hic Phoenix, quo perit, orta rogo.
 Sublevat hic leporem pedibus Iovis ales; ab alto
 Poscere mortales præda videtur opem.
 Sole relucens volucris Iunonia caudam
 Circinat, & plumâ multicolore nitet.
 Mille Dioneæ volucres dant oscula rostris,
 Colla tument, plumis nec color unus inest.
 Vincit olor candore nives, sed eburnea colla
 Artificis quod sint candidiora dolet.
 Concolor arboribus virides hic explicat alas
 Psittacus, & solâ garrulitate caret.
 Stant pugiles hic lucis aves: in vertice cristæ,
 Ignis inest oculis, cruribus arma rigent.
 Hic & populeâ sua luget fata sub umbrâ
 Daulias, & gestum muta loquentis habet.
 Hic fera Pygmæum pedibus grus abripit uncis,
 Clade pharetrati pumilionis ovans.
 Halcyonen jures hic vestigare maritum,
 Vox illi, sortem quâ fleat, una deest.
 His Capitolinæ custos intexitur arcis,
 Et de Phasiacâ vecta volucris aquâ.
 Quæque suo teneros restaurat sanguine natos,
 Quæque subit dorso dulce parentis onus.
 Eripe compedibus, quibus hærent, exue filis
 Crura, volaturas nemo negabit aves.

Pisces.

SQuammigeros hîc Nympha greges, gentemq; ma-
Exhibet, ingenii nobilioris opus. (rinam

Naturam pictura refert: maris egerit imbres

Cetus hians, ceto perforat orca latus.

Se rotat, & vitreis delphin lascivit in undis,

Cum catulis conjunx cœrula ponè subit,

Deformes refluo stertunt in gurgite phocæ,

Terga rigent setis, ubera lacte tument.

Sæpia fuscataquas, se subductura periclo,

Oraque de toto mugile sola latent.

Cornibus adversis pugnant sub gurgite cancri

Ocīpedes; congrum fronte locusta ferit.

Ipse sibi remex, vector, scapha, more Liburnæ,

Nautilus in summâ velificatur aquâ.

Flens crocodile fugis; distentam sanguine venam

Niliacus junci cuspidè tundit equus.

Hamatas scolopendra dapes, & viscera ructu

Egerit; æra vides reddere sola lupum.

Pinna dolum meditans, dum fugit ab æthere concha

Seminium baccæ nobilioris, hiat.

Nec color unus inest: Hyacinthi purpura flammis,

Et murena tuo sanguine tincta nites.

Candor inest soleis, imitatur sulphura merfus

Scomber aquis, fulges daçtyle, tinca vires.

Aureus auratæ color est; argentea salmo,

Vicini pecoris, polype, terga geris.

Pectine cæsariem Siren deducit eburno,

Pube tenus virgo, cætera piscis habet.

Canâ tridentigero nitet hic cum conjuge Tethys,

Et fluit ad nivcos cærula palla pedes.

Ceruleus juxta tubicen ciet æquora conchâ.

Naiadum cinctus Nereïdumque choro.

His, quem prisca juvant, priscae vivaria Romæ

Confer, & Hirpini, Cæsareosque lacus.

Lucrino contenta fuit gens Martia; totam
Hic Amphitriten, Oceanumque vides.

Planeta.

Adspicis ut coeli dominos, tellure relicta,
Exprimat audaci dedala Nympha manu.
Saturnus stat falce minax, fert fulmina natus,
Mars clypeum, spargit Phœbus ab ore faces.
Diva Paphi speculo, virgâ Cyllenia proles,
Cornibus auratis frons tibi, Luna, nitet.
Quanta domus, tot culta Deis, tot lucida flammis?
Quæ dedit hæc mundo maxima, quanta Dea est?

Lucretia Acu-picta.

Hic castum fodit ipsa sibi Lucretia pectus,
Quod non commisit per scelus ulta nefas.
Intulit hanc fastis & notam reddidit orbi
Dextra metus expers, & sine labe thorus.
Sed quantum manus orba metu, sine crimine lectus,
Setonæ tantum nobilitavit acus.

Poma Acu-picta.

Picta Laderdelix dum spectat poma Minervæ,
Sic Paridem fertur corripuisse Venus.
Perfide, cur nobis cum pomis verba dedisti?
Cur mecum formæ præmia Pallas habet?
Iudice sed si te superavi Pallada, pomis
Cur ego Palladiis deteriora tuli?

De Aberdonia Vrbe.

Cvm populo quisquis Romanam suspicis urbem
Et mundi dominam, deliciasque vocas.
Confer Aberdoniam, Thetys hanc servilibus undis
Alluit, urbs famulo nec procul illa mari est.
Vtraque fulta jugis subjectos despicit amnes;
Vtraque fulmineâ spirat ab arce minas.
Illa suos Fabios, invictaque fulmina belli
Scipiadas jactat, Cæsareamque domum.

Mennesios urbs hæc proceres, gentemque Culeniam,
 Et Collissonios, Lausoniosque patres.
 Vrbe Quirinali minor est urbs Grampica; cives
 Sunt tamen hic animis, ingeniisque pares.

*Ad Trimollium Ducem, de Maria
 Turrea sponsa.*

Iam tibi connubio sociatur Nympha, Trimolli,
 Turrae soboles Auriacæque domus.
 Quæ Paridi obtulerant tria Numina, possidet una,
 Mentem Pallas, opes Iuno, dat ora Venus.
 Ipse Paris, quales olim conspexit in Idæ,
 Iuret in hac unâ tres simul esse Deas.
 Dissimilis tantum tribus una est, quod sit in illâ
 Pallas blanda, humilis Iuno, pudica Venus.

De armilla, quam Turrea sponso dedit.

Sunt gemma pars una tui, pars altera crines,
 Armilla, hinc ingens surgit & inde nitor.
 Gemmas concha tulit, quâ quondam mater Amorum,
 Nata recens, Cyprum per mare vecta fuit.
 Candor in his niveus, nitor est, fratri æmula qualem,
 Orbe micans medio, fundere Luna solet.
 Levior his non est, non ipsa rotundior orbis
 Machina, non Paphiæ lactea mamma Deæ.
 Nympha dedit crines; Moxæ Sedanensis ad undas,
 Hos sponso laqueos texuit ales Amor.
 Concolor Heliadum lachrymis coma, concolor auro
 Et, quo pinguntur rura Cilissa croco. (est,
 • Non levis hanc tenui vincit lanugine byssus,
 Fila nec extremi talia Seres habent.
 Nec qui se circum glomerat sua viscera bombyx,
 Nec fera dedaleum quæ pede texit opus.
 Nec magè subtiles ars finxit Lemnia casses,
 Nuda repentino cum Dea capta dolo est.
 Quæ Rhodus in vacuâ fertur servasse tabellâ,
 Talia pictorum fila fuisse putem.

Hic Bereniceo missus de vertice crinis,
Vel cirrus Veneris, vel tua, Phoebe, coma est.

De loco suo natali.

Æ Mula Theſſaliciſ en hîc Ionſtonia Tempe,
Hoſpes, hyperboreo fuſa ſub axe vides.
Mille per ambages nitidis argenteus undis
Hic trepidat lætos Vrius inter agros.
Explicat hic ſeras ingens Bennachius umbras,
Nox ubi libratur lance dieſque pari.
Gemmiſer eſt amnis, radiat mons ipſe lapillis,
Queis nihil eous purius orbis habet.
Hic pandit natura ſinum, natiuaque ſurgens
Purpura foelicem ſub pede ditat humum.
Aëra per liquidum volucres, in flumine piſces,
Adſpiciſ in pratis luxuriare pecus.
Hic ſeges eſt, hic poma rubent, onerantur ariſtis
Arva, ſuas ægre ſuſtinet arbor opes.
Propter aquas arx eſt, ipſi contermina cœlo,
Autoris menti non tamen æqua ſui.
Imperat hæc arvis & veſtigalibus undis,
Et famulâ ſtadiis diſtat ab urbe tribus.
Hæc mihi terra parens: gens has Ionſtonia lymphas,
Arvaque per centum miſſa tuetur avos.
Clara Maronæis evaſit Mantua cunis,
Me mea natalis nobilitabit humus.

In obitum Ducis Lenoxii.

DVM populum proceresque ſuos Iacobus in unum
Cogit, & Europam terror ubique tenet,
Spes populi, procerumque decus Lenoxius heros
Non expectato funere raptus obit.
Pro Superi! Non hæc mors eſt, ſed publica clades;
Conſoſſus patriæ per latus ille cadit.

In obitum Georgii Ogilvii, Equitis Banfil.

Vixit Olympiadas ter septem Banfius; ætas
Ter fuit illustri posteritate minor.

Virtutes numera; paucos liquisse nepotes
Comperies, paucos evoluisse dies.

De Carnutio, ejusdem filio.

Hic jacet æqualis meritis CARNUTIUS, annis
Longevo decies quinque parente minor.

Hic citò, virtutis tulit alter præmia serò,
Nec minùs hic vitæ, quàm fuit ille, satur.

De Hayorum tribus jugis sanguineis.

Hostibus, indignum, Cimbris exercitus omnis
Scotigenum verso terga leone dabat.

Signa Caledoniæ spectans incanduit Hayus,
Qui patrios juxta fortè colebat agros.

Nec mora, taurorum, properans, ingentibus ausis
Expedi incurvis colla torosa jugis.

His genitor, natiq̃ue duo, tria fulmina belli,
Compescunt trepidam, nec sine cæde, fugam.

Queis fuga compressa est, armis agrestibus hostis
Concidit, & qui non concidit, haustus aquâ est.

Clava quid, aut Harpe meruit, quid Pelias hasta,
Quæ perhibent Graios arma tulisse duces?

Sunt hæc nota quidem, cantataq̃ue Vatibus arma,
Haya tamen veræ plus juga laudis habent.

De Sophiâ Hayâ, Comitissæ Errolii filiâ.

Si genus, & mentem, si formam respicis, HAYA
Sunt data quæ jactant Iuno, Minerva, Venus.

Iuno supercilium si ponat, tela Minerva,

Furta Venus, terris tres dabit HAYA Deas.

Epicedium Francisci Hayi, Errolii Comitissæ.

Occidit HAYORUM princeps Errolius, orbis
Nunc desiderium, qui fuit ante decus.

Adscript

Adscripsit procerum numero domus edita regum
Stemmate, sanguineis nobilitata jugis.

Manibus Heroum sociavit Martia virtus,
Partaque fulmineâ mille trophæa manu.

Donavit coelo pietas spectata. Quid ultra
Vel meruere homines, vel tribuere Dei?

Ad Thomam Hopæum, Advocatum Regium.

MAxime Phœbigenum, magni laus prima Senatûs,
Lima fori, titulis major, Hopæ, tribus.

Regia dum curas, famulum quoque protege Regis,
Credita cui domini vita, salusque tui est.

Lyncea mens, lingua est tibi nectare dulcior omni,
Labe carens pectus, candidiusque nive.

In vultu Charites, spes est in nomine, dotes,
Quas alii sparsas, tu simul unus habes.

Exere virtutes, mensuram nominis implens,
Et te Ionstono quantus es, esse proba.

*De Gulielmo Gordonio Rothimaio, &
Georgio Gordonio, casis.*

Gordonii cecidere duo, discordibus armis,
Ambo senes, juvenum ductor uterque fuit.

Miscuit hos primos Mavors, mors abstulit unos,
Evafit comitum, forte favente, cohors.

Fortunam ex sociis, ex his audacter in hostem
Ducere, constanter disce juvenia mori,

De Hylô Concionatore.

Qui dormire paras, nocturna silentia noli
Quærere, nec strepitum prætereuntis aquæ.

Nec volucrum, nec quos edit lyra tinnula cantus,
Quæque soporiferum grana papaver habet.

Nec molli te crede thoro, nec membra fatiga,
Nec dape, nec sumpto lumina conde mero.

Vt sopor obrepat non expugnabilis, audi,
Dum coram populo rhetoricatur, Hylum.

*Tumulus Mongommeri Scoti, Episcopi
Methensis.*

HIC Mongommeri tegitur pars quantula? Tanti
Præfulis exuvias quantula velat humus?
Bis geminis procures gens Mongommeria regnis
Præstat, & armorum mille togæque duces.
Hanc Fergusiadum tellus, hanc jactat Ierne,
Quodque rigat Tamesis, quodque Garumna solum.
Sed quantum reliquas hæc gens Heroæ, tribules
Qui jacet hic tantum vincit honore suos.
*Despauterius Davidis Vederburni
reformatus.*

ARte Vederburni nunc Despauterius ingens
Se melior triplò est, dimidioque minor.
Dimidium toto plus est, plus inde juventæ
Fœnoris, & citius mellis amata venit.
Annus Olympiadem, mensisque brevissimus annum,
Vna dies mensem vincit & hora diem.
Hæc nova si posset redivivus scripta tueri
Hippocrates, artem diceret esse brevem.
In obitum Comitum Pembrochii.

AVrea quid virtus, quid prosunt sanguis, honores,
Mille clientelæ, gratia regis, opes.
Angligenas inter fortunatissime nuper,
Pembrochi, & procerum gloria prima cadis.
Post domini, regisque tui nigra funera, nullus
Atrior hoc coeli fluxit ab axe dies.
De Gulielmo Forbesio D. Theologo.

OMnia mel vincit dulcedine, sydera lucem
Præ reliquis, robur missile fulmen habet.
Eloquium si quis Forbesi compareret istis,
Mel fatuum, nigra sunt sydera, fulmen hebes.

*De Diatriba Roberti Baronii D. Theologi,
adversus Trumbullium.*

Baronii laus ante fuit mens enthea, pectus
Labe vacans, puris æmula lingua favis.
Nunc lauda calamum, sacri certamina circi
Dum ciet, & limæ nobilioris opus.
Aureus huic nitor est, vis fulminis instar, acumen
Diva quod invidet vertice nata Iovis.
Nil nitor hic fuci, nil dia potentia fastus,
Viperei nil hic fellis acumen habet.

De eadem.

EN sacra Baronius movet & Trumbullius arma,
Penè sub Icariis natus uterque rotis.
Ambo sacerdotes, divinæ Palladis ambo
Artibus, & calami dexteritate pares.
Hoc discrimen habes; magno molimine causam
Hic agit Ausonii Præfulis, ille Dei.

*De Samuelis Nærani Lachrymis
parentalibus.*

NEc caluit tibi thure rogos, Nærane, Sabæo,
Nec bibit extinctus vinâ Falerna cinis.
Fultra nec æreis stant mausolæa columnis,
Nec simulant vultus marmora cæsa tuos.
His tantum lachrymis, & quas de fonte petivit
Castalio, proles mœsta parentat aquis.
Vel citò vel serò consumit cætera tempus,
Hæc abolere potest munera nulla dies.
Aut si forte illis lux expectanda suprema est,
Lux erit hæc Elegis, Naso, suprema tuis.

De Budæo Tussani Bercheti.

Budæus Musis, lucem, Berchete, dedisti
Budæo, lucem à sydere sydus habet.

Barbara quod non est, hoc illi Gracia debet,
Debet quod non est barbarus ille tibi.

*De Gulielmo Forbesio, & Roberto Baronio,
Theologis Abredonensibus.*

Nil quod FORBESIO, Christi dum pascit ovile,
Nil quod BARONIO comparet orbis habet.
Eloquio sunt ambo pares; discrimen in uno est;
Quo lubet, hic mentes pellicit, ille rapit.

De Patricio Duneo, Medico.

Non bene Duneo ductum à fuscidine nomen,
Quæ tulit in lucem, Scotica terra dedit.
Candori collata viri sunt lilia fusca,
Lac atrum, Scythiæ nix nigra, fui vus olor.

*De Iacobo Bardio, & Gualtero
Hayo, Causidicis.*

Bardius & vitâ multò mihi charior Hayus,
Me patrociniò sustinuere suo.
Ambo triumpharunt; meritum sed Bardius aurum
Respuit, oblatas risit & Hayus opes.
Gens Themidi devota, manus cui semper aperta est.
Si sapias, exemplum nobile disce sequi.
Accipe res vulgi; medicus quod porrigit aurum,
Dona velut Danaûm perniciofa fuge.
Hoc aloes celat medici solertia virus,
Hoc incrustari trux colocynthis amat.

De Labyrintho Meruli.

Hæc tibi Dædaleos Meruli brevis area plexus
Exhibet & varios, ancipitesque dolos.
Sic iter obliquat Phrygiis Meander in oris,
Et Gariochæos Vrius inter agros.
Sic dum rostra canum deludit hiantia, vulpem
Mille per ambages ire, redire vides.
Nec tot molitur Iovis ales in aëre gyros,
Nec tot vere novo carpit hirundo vias.

Hydra voluminibus non tot sinuatur, arachnes
 Et minus est fallax implicitusque labor.
 Ingenium confer domini; plus artis in illo est,
 Plus hoc errorum quam Labyrinthus habet.

*In obitum Iohanna Metellana Laderdelia
 Comitum filia.*

Q Varta Metellanam substraxit olympias orbi,
 Spem procerum, patrii deliciasque soli.
 Ante Deam quam Iuno sacros accenderet ignes;
 Mors fera Lethææ gurgite merfit aquæ.
 Scilicet urticis fas est sperare senectam,
 Lappa nec hybernas deperit ante nives.
 Sed violas, tenerasque rosas, & candida prati
 Lilla vere vides surgere, vere mori.

Aliud.

C Vi tria debuerat largiri sæcla, puellam
 Parca Metellanam post tria lustra rapit.
 Virtutes numerat Lachesis, non supputat annos;
 Fructus erat præcox, carptus & ante diem.

Tumulus Ioannis Colissonii Præfecti

Abredonensis.

S Andæ Colissonio statuam decerne Senatus,
 Hic ubi Præfectos conditur inter avos.
 Dextra gerat gladium, geminas manus altera lances,
 Hic statuar titulus, quem legat orbis, erit.
 Vir sæclo, Saturne, tuo, Lacedæmone civis,
 Romuleâ Consul dignus hic urbe fuit.

Ad Eglam.

N Vlla Venus nobis cor urit; si tamen urit
 Cor Venus, illa oculos incolit Eglæ tuos.
 Hic Cnidus est, & regna Paphi; geminusque Cupido
 Hinc mihi mille vibrat spicula, mille faces.
 Securus Coæ riderem virginis hastam,
 Et quibus armatur Gorgonis ora truci.

Hasta potest clypeo depelli; flecte retrorsum
 Lumina, saxificæ Gorgonis anguis hebet.
 Hei mihi, nec clypeis oculorum eluditur ictus,
 Nec fas Eglæ oculos cernere nolle tuos.

De eadem.

VNica lux Eglæ nostris amplexibus arcet,
 Et vicina fugit nectaris unda sitim.
 Labere, Phœbe, polo; teritur tibi proximus Arctō
 Ægoceros; lucēs jam decet esse breves.
 Illa redi, nox illa redi, quæ fertur in ulnas
 Alcmenæ posito Iuppiter isse Deo.
 Tunc ego nulla meis damnabo tempora votis,
 Astrorum lentas nec querar ire rotas.

In obitum Annæ Quinjæ æ puerperæ.

Hic, sexûs regina sui, Quinjæ sepulta est,
 Quæ tegitur, Veneres mille teguntur humo.
 Hæc Veneres, mors hæc Charites simul abstulit omnes,
 Et reliquum terris quod pietatis erat.
 Horruit ipsa nefas Lachesis, sed nescia flecti
 Lex agit, & retrò volvere fila vetat.
 Hoc tantum extorsit pietas, Quinjæ renasci
 Vt possit moriens funere facta parens.
 Sic volucrum regina, animam dum expirat in ignes,
 Se reparat Phoenix, unica semper avis.
 Plus tamen hoc meruit pietas & candida virtus;
 Phœnicis senio debuit ante frui.

De Roberto Iunio, hydropē extincto.

VEre cadit, nondum deflorescentibus annis
 Iunius: immiti funere merfit hydrops.
 Castalidum fontes propè qui siccaverat omnes,
 Quid mirum nimis si jugulatur aquis?

De Betonio Medico.

Betonio nuper conspecto, portitor Orci
 Substitit, & medio merfit in annc ratem.

Flensque,

Flensque lucris nobis, inquit, spes omnis adempta est,
 Per Stygias posthac nemo vehetur aquas.
 Quin vereor, si vita hominum revocabilis arte est,
 Ne redeant Ditis regia quotquot habet.

De Abrenethæa.

Nata Abrenethæo Charis est, vel mater Amorum,
 Vel cui jure Charis cedat, & ipsa Venus.
 Si tu oculos, si labra Deæ, si pingere colla
 Ritè cupis, pingas astra, coralla, nives.

De eadem.

Ora Abrenethææ si conspexisset Apelles,
 Pinxisset melius Cypridis ora suæ.

De eadem, cum scabie laboraret.

Frons ebori nuper certabat, labra corallis,
 Pingebantque genas lilia mixta rosis.
 Nunc Abrenethææ tetro fluit ulcere vultus,
 Et tenera infantis pascitur ora lues.
 Hanc Venus afflavit pestem, virusque nefandum,
 Quo sua crudelis tela venenat Amor.
 Non poterat Dea ferre parem, formosior olim
 Quæ Iovis & natâ & conjuge visa fuit.
 Indignum cœlo facinus; non barbara Thracum
 Pectora, non Cyclops plus feritatis habet.
 Parcere si mulier, si mater, si Dea nescis, —
 A Latîâ pueris parcere disce lupâ.

De eadem.

Formam Abrenethææ Venus ereptura, Veneno
 Infecit frontem, pectora, labra, genas.
 Intacti mansere oculi, suus est vigor illis,
 Et sine labe acies, & sine fæce nitor.
 Quæ patitur mortale genus contagia cœlum
 Respuit, & constans sydera lumen habent.

De eadem.

CV R oculis Isabella tuis Cytherea pepercit,
 Cum secuit teneras ungue rigente genas?
 Quos prius amisit quàm carperet ætheris auras,
 Hos oculos pueri credidit esse sui.
 Aut oculos pueri esse sui Dea credidit, illi
 Aut oculos servat, Nympha Isabella, tuos.

De Horto Carpesii.

PRuna leges alibi flavas imitantia ceras,
 Et quæ Thisbæo mora cruore rubent.
 Quæque solent mensis servari poma secundis,
 Et pyra cum cerasis, castaneasque nuces.
 Hic tuus hortus habet, Carpesi, sectile porrum,
 Et virides malvas, prototomosque rudes.
 Et cum lactucâ fabrorum prandia betas,
 Quodque ciet Venerem vile ministrat olus.
 Narcissos hic flere duos, tres iridis arcus,
 Quattuor hic cernis lilia, quinque rosas.
 Cætera sunt tribuli, paliurus, lappa, cicuta,
 Aut urtica nocens, aut inimica filix.
 Hunc tibi quæ servant, nec rubri tela Priapi,
 Nec semper vigilis quære draconis opem.
 Hortus hic ipse suâ se paupertate tuctur,
 Hac à se fures pellit & arcet aves.

De eodem.

Hortule, quem propriis Carpesius æquat ocellis;
 Nil te pauperius, nil minus orbis habet.
 Te tegeret totum, tanta est angustia, cassis
 Quem vaga pendentem de trabe musca timet.
 Teque pulex uno posset transmittere saltu,
 Et quæ de mediis rana coaxat aquis.
 Tu potes, Automedon citius quam flectat habenas,
 Totus ab impasto pumilione sœdi.
 Inscelix olitor gremio vix mandat avaro
 Semina, Pygmei quot capit una manus.

Quod reddis domino vix det jentacula muri,
 Vix levet hinc tenuem sicca cicada famem.
 Quicquid inest oleris, vix Iri hoc impleat ollam,
 Castaneâ quamvis sit minor illa nuce.
 Te tamen Alcinoi præfert Carpesius horto,
 Deliciasque suas, lautitiasque vocat.
 Talia quartanæ legimus præconia febris,
 Parve pulex, memini, laus tua talis erat.

De eodem.

NON mihi te, cultor Carpesi pauperis horti,
 Rodere fas; idem me quoque morbus habet.
 Hactenus à teneris qui nos exercuit annis,
 Aonidum sterilis ludificavit ager.
 Vrticas, tribulosque tuus tibi protulit hortus,
 Noster ager domino nil nisi verba dedit.
 Hunc ego cum Musis, Phœboque facessere iussi;
 Tu quoque dic horto, si sapias, horte vale.

De horto suo.

Æ Mula Phœacum sylvis pomaria nobis
 In medio surgunt ambitiosa foro.
 Hic tristis dum sævit hyems, quæ Punica tellus,
 Quæque ferax mittit Media, poma lego.
 Nil opus hic rastris, durisve ligonibus, hortus
 Hic domino nullo poma labore parit.
 Aureus est hortus nobis, hanc protulit ætas
 Aurea, quâ fructus sponte ferebat humus.
 Hunc tibi vel ferro, vel stercore nata dederunt
 Sæcula, quem ferro, stercoribusque colis.

De agro Episcopi Eudoxi.

Hic ubi propter aquas sevisti, Præsul, avenam,
 Nascitur in sacrâ sola sinapis humo.
 Non tibi carminibus Circe mutavit Aristas,
 Nec vetulo corpus quæ juvenile dedit.
 Ipsa salus, Superûmque pater, cui pareet Olympus,
 Quodque subest, senio consultare tuo.

EPIGRAMMATA

• Frigida, quæ miseris solùm dant pabula bobus
 Lèdere frigidulum posset avena senem.
 Igne suo, quod membra foveat sopita, sinapi
 Vel sene Pythagorâ sumere teste potes.

De eodem.

Q Vam tulit Ægypti tellus fœcunda sinapin,
 Plinius hanc laudat, Pergameusq̃ue senex.
 Hanc ego prætulero gelidâ quam penè sub arcto
 Præfulis in campo luxuriare vides.
 Cominus irritat sensum Nilotica tellus
 Quam parit, & lachrymas trita repente movet.
 Eminus hanc spectans nascentem Præsul in agro,
 Flevit, & effusis ora rigavit aquis.

De eodem.

P Ræfulis hic ager est, calido pars una sinapi
 Luxuriat, pingues pars alit una boves.
 Cæde boves præsul: sunt hic opsonia præsto,
 Et condimentum sponte ministrat humus.

Ad Iamisonum Pictorem, de Anna Cambella Heroïna.

I Llustres, ars quotquot habet tua, prome colores,
 Pingere Cambellam si, Iamisone, paras.
 Frons ebori, pectusq̃ue nivi, sint colla ligustris
 Æmula, Præstanis tinge labella rosis.
 Ille genis color eniteat, quo mixta corallis
 Marmora, vel quali candida poma rubent,
 Cæsaries auro rutilent: debetur ocellis
 Qualis inest gemmis, sideribusq̃ue nitor.
 Forma supercilii sit, qualem Cypridis arcus,
 Vel Trivia, leviter cùm sinuatur, habet.
 Sed pictor suspende manum; subtilius omni
 Stamine, quod tentas hic simulare, vides.
 Cedit Apollineo vultus de vertice crinis,
 Cedit Apelleâ linea ducta manu.

Pinge supercilium sine fastu, pinge pudicos
 Huic oculos, totam da sine labe Deam:
 Ut careat nāvo, formæ nil deme vel adde,
 Fac similem tantum, quā potes arte, sui.

De Gulielmo Forbesio Tolchono.

Avxisset cum prole domum Tolchonus & arvis,
 Confectus senio spontè reliquit humum.
 Condidit hunc tumulum quo conditur ipse, supremum
 Expectans animo nil metuente diem.
 Hunc propè pauperibus devotos aspicias agros,
 Tectaque mortali non violanda manu.
 Nec procul his domini surgunt palatia, Regis
 Non semel hospitio nobilitata sui.
 Hæc terris monimenta dedit Tolchonus, & inter
 Has operum moles crescere vidit opes.
 Quantulus, exuvias si spectas corporis, alti
 Si pensas animi munera, quantus homo est?
*Ad Iacobum Ionstonum, Baronem
 de Ionston.*

Majores, Ionstone, tuos, dum Martia vivent
 Nomina, Fergusidum gens super astra feret.
 Credita sunt illis gemini confinia regni,
 Hoc meruit virtus & sine labe fides.
 Quantus hic est? socium quem legit Vallius unum,
 Inter mille duces, fulmineasque manus.
 Quantus erat, qualisque pater? qui fortibus armis
 Mille foris peperit, mille trophæa domi.
 Anglia Grampigenas extructis molibus hostes
 Arcuit, & muro junxit utrumque fretum.
 Hostibus opposuit Ionstonos Scotia, vallum
 Invictum, quo nil firmitus orbis habet.

De Gulielmo Drummundo.

Quæsit Latio Buchananus carmine laudem,
 Et patrios durâ respuit aure modos.

Cum posset Latius Buchananum vincere musis
 Drummundus, patrio maluit ore loqui.
 Major uter? Primas huic defert Scotia, vates
 Vix inter Latios ille secundus erat.

*Ad Causidicos, ne prodant causam
 Regiam.*

Qui fora, qui Themidem colis, os ne subline Regi,
 Fulmineas longè porrigit ille manus.
 Vellere sopito barbam desiste leoni,
 Hic unguis, barbam qui tueantur, habet.

*In obitum Gulielmi Forbesii
 Cragivarrii.*

Nobilis hic tumultum Forbesi conspicis; audi
 Qui fuerint mores. ingeniumque viri.
 Quod labor est aliis, vitæ dum carperet auras,
 Divitias illi quærere ludus erat.

Cumque juberetur terris excedere, ridens
 Terra vale, coelo nunc potiæmur, ait.

Quas possedit opes & terræ jugera nemo
 Miretur, dominum plus fuit esse sui.

Ad Senatum, de Iacobo Grantio.

Praebuit obsequium Patribus Ionstonus, & æger
 Grantius illius vivere coepit ope.

Causidico fas est gratis servire clienti,

Nec magis empta reum, quàm data verba, juvant.

Empta juvat medicina, nocet si solvere nolis,

Thessala nec pejus toxica virus habent.

Aut date, quæ meruit Ionstonus, præmia Patres,

Aut Sryga tranabit Grantius ante diem.

De columbario Eudoxi

Præfulis.

Quas aluit templo turris vicina, columbæ
 Præfulis antiquos deseruere lares.

Non strigis has solitis exegit pupula nidis,
 Nec mustelarum pernicioſa cohors.
 Nec pelagi murmur, nec tintinnabula templi
 Proxima, nec ſtrepitus prætereuntis aquæ.
 Nec circumvolitans magni Iovis armiger ales
 Linquere Chaonias teſta coëgit aves.
 Roſtra nec accipitris metuerunt: ſola volucres
 Cypridis auſteri præſulis ora timent.

De Horto Vulturæ.

Divitis hæc, hospes, Vulturæ conſpicias hortum,
 Septaque mortali non ſuperanda pede.
 Delicias Pomona ſuas hic explicat omnes,
 Floraque purpureos pandit amœna ſinus.
 Ardua murorum moles, & proxima cœlo
 Has illibatas ſaxa tuentur opes.
 Non ita Palladium cuſtodivere Quirites,
 Nobile Veſtalis nec penetrale foci.
 Non ita ſemivirum quæ ſepſit machina monſtrum,
 Carcer Hypermneſtræ non ita tutus erat.
 Sed nec Erichthonium ſic clauſit ciſta Minervæ,
 Nec dominam pluviæ turris æthena Iovis.
 Sunt alii rerum domini, Vulturæ, ſuarum,
 Tu cuſtos horti mancipiumque tui es.

De Horto Lepidi.

Hortus hic eſt Lepidi: non illum pervigil anguis
 Protegit aut rubri ſalæ metuenda Dei.
 Obvius invitat dominus juvenesque, ſenexque,
 Et quæ quiſque velit carpere poma jubet.
 Cui cenſum fortuna dedit, data dona recuſa,
 Hoſpes & oblatas tangere parce dapes.
 Poma quot hortus habet, tot aduncos cōſpicias hamos.
 Omnis & hic viſcum, quo rapit, arbor habet.

*De Poemate sacro Andreae Ramsæi,
Pastoris Edinburgensis.*

CVi blandum aspiciens nascenti risit Apollo,
Docta que Castalio proluit ora lacu.
Aut levis incautam versu lenone juventam
In Veneris casses, insidiasque trahit.
Aut bona vesanis impendens otia bellis
Sevit, & Aonias sanguine foedat aquas.
Spreta jacet pietas; aut si quem fortè poetam
Repperit, huic miseris stridet avena modis.
Ramsæus scopulum prudens declinat utrumque,
Digna que dat Musis carmina, digna Deo.
Hic juxta Parnassi coeunt cum rupe Sionis,
Mixta que Iordani Castalis unda fluit.

In Porticum Desfortianam.

Hic decus arctoæ spectatur porticus oræ,
Æmula porticibus Roma vetusta tuis.
Tota nitet Phœbo, nimis & vicina Bootæ
Ni foret, hanc Phœbi suspicer esse domum.
Arte laboratum summis laquearibus aurum
Exhibet historias quot vetus orbis habet.
Quas Heroinas, hoc in quo degimus ævum
Quos tulit Heroas monstrat utrumque latus.
Ista licet meritò possint molimina dici
Maxima, sunt domini mente minora sui.

Tumulus Jacobi Setoni Petmeddeni.

Quem tegit hic cespes, fastu Setonus honores,
Divitias luxu posse carere docet.

In obitum Ioannis Vrchardi Cragstonii.

Occidit Vrchardus, quo nemo beatior, ævi
Iam satur, & famulas quas sibi fecit, opum.
Posteritas, cui liquit agros & prædia, disce
Alius exemplo vivere, disce mori.

De Elizabetha Trumbullia.

Hic Sco-tangla jaces, inter regina puellas
Anglia quotquot habet, Scotia quotquot habet
Reddidit illustrem te gens Trumbullia, Regi
Quæ tulit, à tauro cum premeretur, opem.
Tu decus acceptum reddis majoribus, æquans
Ingenio & morum nobilitate genus.
Sic lapis eous radiat circumdatus auro,
Ut dubites hinc sit major, an inde nitor.

*Tumulus Denneterii Belgæ Insulani
& uxoris.*

Hoc Denneterius, natorum munere, busto
Conditur, amplexus conjugis ossa suæ.
Quam facer hic locus est! Tumulo spectantur in isto,
Natorum pietas, conjugiiqûe fides.

De Andrea Melvino.

Cede Caledonio volucris Stheneleia cygno,
Quæ reliquas niveo corpore vincis aves.
Tu fugis, ille petit coeli commercia; tu fles
Perpetuò, fletum temperat ille jocis;
Tu foris, ille intus candorem possidet; unam
Tu Venerem, Veneres mille sed ille vehit.

De Simia Taurelli.

Magnus Alexander, domitor telluris & undæ,
Et pius Augustus funera flevit equi.
Cornicem Pharii, corvum luxere Quirites,
Flere nec erubuit virgo Atalanta canem.
Non minus excellit pietas Taurellia, luctus
Materies illi cercopithecus erat.

De eadem.

INcola sylvarum quæ libertate fruebar,
Imperio domini vincula dura tuli.
Non facies humana virum, non ruga senilis
Plurima, non movit quod peregrina fui.
Spem præter nunc vincla vides in morte soluta;

De eadem.

Vixit amica viris dum vixit simia, quamvis
 Foemina, foeminco semper iniqua gregi.
 Grex tamen hic functæ deflevit funera, siccis
 Quæ spectare viri sustinuerè genis.
 Si quis ades censor, sexum jam confer utrumque,
 Hic pietatis habes, hic feritatis opus.

De Iacobo Fullertono & Thomâ Moravio.

Nil aulae metuens vel regis Parca querelas,
 Moravium terris abstulit ante diem.
 Hoc Fullertonus sublato sydere, lethes
 Intempestivis est jugulatus aquis.
 Sæviat ad lubitum Lachesis, post funera tanta,
 Aula nihil, nil rex unde queratur habet.

*Ad Henricum Turraum Bullonia Ducem,
 cum filia mortem defleret.*

Ergone nulla tuo lex est, Turræ, dolori?
 Martia siccabit lumina nulla dies?
 Adspice ut adversæ Titan jam proximus Arcto
 Antipodas, procul hinc, & Styga lustret equis.
 Ter duodena agitur jam lux sine luce, suoque
 Sunt sine sole dies, sydera nocte latent.
 Solvitur in lachrymas coelum, furit horridus auster,
 Squallet hyems, Nereus fletibus auget aquas.
 Si qua fides vero est, pridem tua vulnera sentit
 Cynthius, astra, imbres, flamina, terra, fretum.
 Vnius ad vultum totus componitur orbis,
 Et tecum ridet. teque dolente dolet.
 Aut igitur sistenda tibi sunt flumina luctûs,
 Aut hic sperandum nil nisi nox & hyems.

*De duobus Hamiltoniis, Marchione
 & Hadintonia Comite.*

Gentis Hamiltoniæ laudes quæ nesciat atas,
 Phœnices orbi quæ dedit una duos?

Hic in Teutonicis jam victor fulminat oris,
 Hic patriæ, magno sub Iove, jura regit.
 Reddite Mæoniden Musæ; redit alter Achilles,
 Dat Lærtiaden Scotica terra novum.

*De anatomicâ sectione, à Iulio Casserio
 Placentino Patavii exhibitâ.*

Amphitheatralem miretur vulgus arenam,
 Quemq; movent elephas, bos, leo, tygris, aper.
 Qui Phœbû, quem Phœbus amat, spectacula, Cæsar,
 Muneribus præfert Casseriana tuis.
 Adspicis hic parvus quot habet miracula mundus,
 Inque tuo vultum cernis & ora Dei.
 Hic illud, quo nil majus natura vel ausa est,
 Vel potuit, solers dextra retexit opus.
 Lingua comes dextram sequitur, natura loquentem.
 Auscultat, leges discit & ipsa suas.
 Hæc ad Antenorei quisquis spectacula theatri
 Non stupet, ille oculis, auribus ille caret.
 Aut si fortè oculos natura indulsit & aures,
 Abderitanæ pectora plebis habet.

De eadem.

Fœlices animæ, quarum, plaudente theatro,
 Secta Placentinus corpora monstrat eques.
 Vestra ille æternum victuris nomina chartis
 Inferet, & laudes orbis uterque leget.
 Mortalis fin vita placet, descendite cœlo,
 Corpora restituent quæ secure manus.

De nuptiis Stasquini & Haya.

Phœbe pater, toto quem vix conspeximus anno,
 Nunc ades, & liquidum fundis ab ore jubar.
 Hic ubi nascenti primum splendescere mundo
 Cœpisti, sedes hic ubi Cæsar habet.
 Inter utrumque polum medius, nunc cernis utrumque,
 Et tua uterque itidem lumina cernit apex.

Omnia Phoebe tibi, tu praesens omnibus, omnis
 Conspectu fruitur terra, fretumque tuo.
 Temperies jam regna tenet; non frigore tellus
 Stringitur, aut sitiens aestus hiulcat agros.
 Par lucis, noctisque mora est; sua cura, laborque,
 Et sua jucundus tempora somnus habet.
 Non facit hoc casus. Stasquino jungitur Haya;
 Omnibus hic laetus debuit esse dies.

De Horto Petri Blackii, Sartoris Regii.

Hortus hic est Blacki, montes situs inter, & undas,
 Orbis & extremo penè sub axe jacens.
 Hic ferrugineas violas, argentea passim
 Hic legis auricomis lilia mixta rosis.
 Puniceos inter spirat Narcissus ocellos,
 Muricis hi flammæ, provocat ille nives.
 Cæruleas aquileia virens hic explicat alas;
 Hic flos Oebalis sanguine tincte rubes.
 Sive papavereos, seu quæris Præonis ignes,
 Hic cum Præoniæ flore papaver habes.
 Hic rutilat Veneri quondam dilectus Adonis,
 Hanc amaranthe tuo murice pingis humum.
 Nec desunt tulipæ, nec mille coloribus iris
 Cælum imitans, scepro nec diadema comes.
 Aspicias & myrtos & amantes carmina lauros,
 Inter & hybernas luxuriare rosas.
 Hic pyra flava nitent & baccis cærulea ficus;
 Hic lita Thisbæo sanguine mora rubent.
 Hic roseas inter cerasos, quæ punica tellus,
 Quæque ferax mittit Media, poma vides.
 Hic nemus Alcinoi spectas, & Adonidis hortos,
 Quicquid & Hesperidum protulit almus ager.
 Stulta tibi nimium noli Natura placere,
 Hæc ars & domini dædala pinxit acus.

NOBILES SCOTI.

Cancellarius.

SVb Iove liquit humum, spreto Themis aurea cœlo
Nunc tecum in terris, Haye, tribunal habet.

Mortonius Thesaurarius.

Si virtus, vel forma daret, vel sanguis honores,
Mortonio major nullus in orbe foret.

Stratbarnius Concilii Præses.

Hæ tibi sunt, Grami, dotes, mens nescia vinci,
Libera frons, pectus nobile, prompta manus.

Hadintonius, custos sigilli secreti.

Plus nulli fortuna dedit de gente Britannâ,
Fortunam nemo tam reverenter habet.

Lenoxius.

Est pater & patruus, procerum par nobile, magni
Sunt tibi, Lenoxi, quos imiteris avi.

Hamiltonius.

Celta dedit proavis titulos, tibi Teutonis ora
Mille triumphato Cæsare ferta dabit.

Huntlaus.

Vt scopulus stans mole suâ, cœliq̃ue, marisq̃ue
Despicit Huntlæi mens generosa minas.

Angusius.

Si velit Angusî victuras dicere laudes
Duglassiis ortum Scotia dicat avis.

Argathelius.

Cum, Cambelle, domi census sine fine, decusq̃ue,
Sit tibi, cur titulos quæris opesq̃ue foris?

Errolius.

Cui pater Hayorum princeps, Duglassia mater,
Errolî, virtus est tibi nata domi.

Marescallus.

Virtutem, seu pacis amas, seu munia belli,
Fortunam à proavis discere, Kethe, potes.

Rotbuius.

Sanguine majores tibi quem peperere, mereris
Ingenii & morum nobilitate locum.

Marrus.

Inter Areskinus proceres nitet, aurea flammas
Inter ut æthereas Luna micare solet,

Moravius.

Nil plus Moravio meruit Tirynthius heros,
Ille feras, pestes, hic quoque monstra domat.

Wintonius.

Illustrem tu mille domum virtutibus ornas,
Hæc procères regno mille, Setone, dedit.

Laderdelius.

Prisca novis confer, nil martia Roma Metello,
Nil Metellano Scotia majus habet.

Lithobovius.

Cura Levistonio cessit maris; an quia poscit
Ille mares animos, consiliumque labor?

Kingornius.

Antiqui mores, domus est antiqua Leonis,
Digna domus domino, dignus & ille domo est.

Bueluchius.

Arva dedit Scoto Rex Scotus, Belga dat aurum,
Estque triumphatus ferta daturus Iber.

Vicecomes Sterlini.

Confer Alexandros; Macedo victricibus armis
Magnus erat, Scotus carmine, major uter?

Forbesius.

Si sua donarent pietati præmia Divi,
Forbesidum princeps, par tibi nemo foret.

Lovetius.

Natus hyperboreos inter Fraferius heros,
E spinis docuit surgere posse rosam.

Carnegius.

Nec numero clauduntur opes, nec limite rura
Carnegi, servat mens tamen alta modum.

Fr. Hayus, Errolii F.

Nascentem placido te vidit lumine Pallas,
Mens apta est studiis, prurit in arma manus.

Iac. Leo, Kingornii F.

Despicias Aonidum quicquid non protulit hortus,
Aonidum quicquid protulit hortus habes.

EPISCOPI SCOTI.

Santandreamus.

Spotswodus fociis, seu munia Præfulis implet,
Sive Senatoris, præripit omne decus.

Glasguensis.

Est coma, Laë, tibi cygnæis æmula plumis,
Pectora sunt multo candidiora comis.

Deucaledonius.

Quas sibi Lindsay solâ virtute paravit,
Virtuti famulas & sibi fecit opes.

Abredonensis.

Enthea Forbesio mens est, vox consona menti,
Vita comes vocis, quod jubet, ipse facit.

Moraviensis.

Instruit exemplo populum Guthræus & ore,
Pellicit hoc, illo saxea corda trahit.

Rossensis.

EPIGRAMMATA

Gallovidiensis.

Lammius astrorum spoliatus lumine, lucem
 Quâ se, quâque Deum conspicit, intus habet.

Rossensis.

Arguit erroris vatem Lindſæus, in aulis
 Qui negat Heroum vivere posse pios.

Brechinensis.

Nec tibi Presbyteri minuit, Lindſæe, labores
 Infula, nec mores mutat honoris apex.

Dumblinensis.

Hoc Ballandinus debebat tempore nasci,
 Quo pietas Themidi juncta regebat humum.

Catbanensis.

Abrenetheus oves verbis cum pascat, & herbis,
 Est duplex gemino dignus honore labor.

Lismorensis.

Quot pater Amphion, & quot Rodopeius Orpheus,
 Mellifluo Bodius tot trahit ore feras,

Sodorensis.

Ignæ Lestæo mens est, vox fulminis instar.
 Doctæque cœlestis pectora flammât amor.

Oreadum.

Dum corpus tueor, quantillus homuncio, Grami, es?
 Ardua dum mentis culmina, quantus Atlas?

Ad D. Richardum Metellanum.

A Vrea dent alii, quæ, Metellane, mereris
 Munera, dent Tyrio coccina tincta cado.
 Sunt mera verba mihi finire, sine pondere voces,
 Et numeri, sed nil quod numerare queas.
 Accipe Ionstono vetus hospes ab hospite nugas,
 Munera muneribus non satis æqua tuis.
 Tu Cereris, memini, tu Bacchi dona dedisti,
 Nil ego Pierias adfero præter aquas.
 Sic æs vile tuo dum muto callidus auro,
 Par Diomedis ego, tu mihi Glaucus eris.

LVSVS AMOEBAEI.

De adibus Dan. Tileni.

DÆdala Tilenus molitur tecta, recoctos
 Hic lateres, illic surgere saxa vides.
 Cùm dabit exitio terras regnator Olympi,
 Hæc erit, & vacuo stabit in orbe domus.
 Vnda licet, flammeque ruant secura pericli est:
 Altera pars flammæ, altera ridet aquas.

Palinodia.

Tileni hæc domus est, saxis pars altera, muris
 Altera coctilibus tollitur; hospes abi.
 Æternùm vivet Domini nomenque, decusque;
 Sed vereor citò ne sit peritura domus.
 Sive ignis, sive unda ruat, dabit illa ruinam;
 Altera pars flammis, altera cedit aquis.

Castigatio Tileniana.

QVO se præcipiti inflexit, Ionstone, ruinâ,
 Ante hac visa suo mens sibi stare gradu.
 Et lapidum, & laterum fidis compagibus ædes
 Provida firmarunt undique fata meas.
 Vulcanus lateres, lapides fovet æmula Doris,
 Non nocet hæc soboli, non nocet ille suæ.

Ionstonus.

NEC tibi Vulcanus, quamvis Iunonia proles,
 Nec Dea ferre potest Oceanitis opem,
 Mulciber ipse ruit præceps, de culmine cœli
 Dejectus patriâ coelituumque manu.
 Nec cum dissolvi Neptunia moenia flammis
 Cerneret, auxilium cæcula Nympha tulit.
 Qui sua, qui sese non subduxere periclis,
 His ego fortunas credere nolo meas.

Tilenus.

Non gravis ira Deum, non vis magni ulla tonantis
 Præcipitem è cœlo Mulciberem egit humi.

Sponte suâ, ut lateres coqueret mihi tecta struenti,
Venit, & abjecit tela trifurca Iovis.

Scilicet à pedibus capto pede captus utroque
Fomentum hoc podagræ & pignus amoris habet.
Perjuram in flammâ passa est confidere Troiam,
Huic puteo servans cæcula mater aquas.

Ionstonus.

I Am tibi non paucis sparguntur tempora canis,
Nulla tamen vetulo pignora Iuno dedit.
Quis credat venisse Deum, cœlumque, suosque
Liquisse, ut sterili nidificaret avi?
Servavit tibi Doris aquas, Tilene, fatemur,
Laomedontæas passa perire domos.
Urbis in Exquilis cum ponas tecta, quod illas
Eluat, immenso scis opus esse mari.

Tilenus.

Sera dabit nobis, sed vera & seria Iuno
Pignora, non sævis mox rapienda notis.
Datque, adimitque tibi quo pungat acerbius orbem,
Et Veneri juncta est trux Libitina tuæ.
Extruit æthereum cui numen, & instruit ædes,
Ætherea hunc proles, numine dante, manet.
Auspiciis hujus supra ipsa cacumina Romæ,
Tollet ab Exquilis lar caput iste novis.

Ionstonus.

Heu, quam sera tibi promittit pignora Iuno,
Quisquis in Exquilis semisepultus agis.
Datque, adimitque mihi, totum quibus occupet orbem,
Partique mei terram, pars colit una polum.
Si claudo claudus tibi Mulciber instruit ædes,
Quæ referant claudos pignora clauda manent.
Nec super Exquilias unquam caput efferet ipsas,
Cui patria Exquilie, loripedesque patres.

Tilenus.

Tilenus.

Quem thalamo dignata suo est Venus ipsa maritum,
 Adibus hunc nostris fata dedere fabrum.
 Vidit & invidit gelidâ hoc Arcturus ab arce,
 Tincta Lycambæo carmina felle vomens.
 Et nunc clauda mihi minitatur pignora lecti,
 In laris exitium nunc elementa ciet.
 Fumiferam glomerans noctem atque incendia vana,
 Non mihi jam Arcturus, sed magè Cacus eris.

Ionstonus.

DA veniam vati, meritas mox improba poenas
 Charta dabit, magnis obstrepere ausa Deis.
 In cinerem vertent, quibus insultaverat, ignes,
 Et cinis ultrices experietur aquas.
 Aut si quam meruit, vati quoque poena luenda est,
 Vnum hoc te Phoebus, Pieridesque rogant,
 Vt, tibi si non est Arcturus quod fuit olim,
 Illi tu, quod eras, esse, Tilene, velis.

Tilenus.

Nullam huic a Vestâ metuendam, a Doride nullam
 Arcturus cladem dixerat esse lari.
 Mox alio vates percussus pectora thyrso,
 Occinuit diras Divæ utriusque minas.
 Tam malè constantis sibi, qui nondum ære lavantur,
 Sat norunt vatis verba carere fide.
 Nescio quâ à Circe mutatum reddit Apollo
 Nunc sibi, veridico nunc docet ore loqui.
 Postquam ergo in veterem rediisti, Arcture, figuram,
 Affectum veterem mi rediisse pnta.

*De Filia Tileni.**Ionstonus.*

Hactenus improlis vixisti, castra sequutus
 Aonidum, Paphiz castra inimica Deæ.

Nunc pater es, postquam pulsus melioribus annis,
 Asperfit capiti prima senecta nives.
 Quis vigor hic? Quo te mutavit carmine Colchis?
 Ter tria quis rapuit Numina, teque tibi?
 Iam decies, memini, reparavit Cynthia vultus,
 Ex quo nos inter mutua pugna fuit.
 Nostra tibi steriles Musa exprobravit amores
 Conjugii, longas increpuitque moras.
 Tum pudor incendit vires; sibi semine læto
 Tum sensit conjunx intumuisse sinus.
 Hęc tua carminibus debentur pignora nostris,
 Quod pater es post tot lustra, Tilene, meum est.
Tilenus.

Colchidis assumens nomen Ionstonus & artes,
 Ereptum nobis it decus omne patris.
 Nec dubitat versu sat, pol, jactare protervo,
 Quod genui prolem, muneris esse sui.
 An quenquam faciet patrem Medea, suæ quæ
 Cæde madens prolis desiit esse parens.
 Sed neque Diva potens Cypri quæ præmia donat
 Ad sterilem Aonidum sunt referenda chorum.
 Carmine non oritur nisi subventanea proles;
 Longè alio plectro nata puella mihi est.

Ionstonus.

Sex tibi fluxerunt sterili cum conjuge messes,
 Incertumque fuit foemina, masne fores.
 Quod jactas jacuit tum prorsus inutile plectrum;
 Nec fuit ex illo tempore mota Venus.
 Ut cecini coepit plectrumque, Venusque moveri,
 Scilicet ad cantus officiosa meos.
 Quæ tibi nunc sordent, acuerunt carmina vires
 Pectinis; his tuus est extimulatus amor.
 Saxa quibus vates traxit Rhodopeia, torpor
 His tuus illicius sollicitandus erat.

Tilenus.

AONIDAS sancti studium immortale pudoris
Non finit Idalię gaudia nosse Dex.

QUÆ Musis operantem olim, Phœboque litantem
Illicio ad Venerem traxit avena suo,
Nullius aut Musæ est Phœbiq̃ue hæc barbitos, aut jam
Leno tuus Phœbus, lena Camœna tua est.

Ionstonus.

CVI labor incautam versu lenone juventam
Fallere, & arcanas ferre per ossa faces.

Hunc inter Satyros, hunc inter pone cynædos,
Vt lenocinii præmia digna ferat.

Tileni tantum cecinit Ionstonus amores;
Si tua casta Venus, casta Camœna mea est.

Tilenus.

SAT lituis, Martique datum: cane Musæ receptui;
Est lauru, est vitulâ dignus uterque sua.

QUIN veteres deinceps Musas tibi solus habeto,
Et gerito in cerebro totum Heliconæ tuo.

Est mihi namque domi nova Musa, novusq̃; Cithæron;
Non facit ad gustum rancida Musa meum.

Ionstonus.

QVÆ tibi nata domi est, & quam tu suspicis unam,
In cunis tantum flere Camœna potest.

Hanc non invideo tibi, quamvis una, Tilene,
Pars mea sit, totam nunc tibi solus habe,

Tilenus.

NIL nisi flere meam dicis, Ionstone, puellam;
Flet sanè & crebro proluit imbre genas.

Imber at Aoniis longè hic mihi gratior undis,
Quippe merum fundens mel, elegosq̃ue meros.

An quam sit nescis Elegeia flebile carmen,
Quæ docuit senis addere quinque pedes?

An nescis, quod nec Thracum gens effera nescit?
 Nata prole quibus plangere moris erat.
 Quam præcox hujus Musæ est sapientia, vitæ
 Auspicia hæc celebrat quo celebranda modo.

Ionstonus.

Non mirum est Elegos si fundat nata Tileni,
 Claudus hic est, claudum filia carmen amat.
 Mirandum est Thracas Musam jactare magistros,
 Et morem à stolidis discere velle Getis.
 Barbarus hic mos est, decet inter gaudia nasci,
 Gaudia quos inter seminat alma Venus.

Tilenus.

Si tibi quinque pedes sex addens claudus habetur,
 Non pes, sed cerebrum claudicat, ecce, tuum.
 Integer est, pedibus cui fas incedere binis;
 Quis rogo cui superat copia tanta pedum?
 Sæpe Getæ & Thraces sunt opportuna locuti:
 Thrax erat ipse Orpheus, tuque Anacharsi Geta.
 Sed quia barbariem tibi ritus olere videtur,
 Thracia quam nobis relligiosa dedit.
 Hac celebrata tenus Thracum sint orgia, jam te
 Ad sua sacra vocant Liber & alma Ceres.
 Iamque valete Elegi, nugæque valete canoræ;
 Hic coenandum hodie, hæc tessera missa monet.
 Sontica ni cui sit caussa, hæc vadimonia nulli
 De grege Castalio deferuisse licet.
 Structa in Mercurio mensa, an in Apolline queris,
 Promulsis docet hæc quas habitura dapes.

Ionstonus.

Cur hodie nobis structa est in Apolline coena?
 Quid sibi tanta volunt gaudia? Nata Dea est.
 Nata Dea est, & nata Deis Pandora, dederunt
 Frontem Iuno, Charis lumina, labra Venus.
 Quæ frons ista Deæ? Quæ lumina? Quæ labra? Certat
 Frons nivibus, coelo lumina, labra rosis.

Tilenus mentem dedit: hanc cum corpore confer,
Hoc homines dices, hanc genuisse Deos.

*Ad Andream Melvinum, de melone
ad Tilenum misso.*

MElonem sine labe dedi, Melvine, Tileni,
Primitias horti deliciasque mei,
Te quoque consimili donassem munere, verum
Non bene conveniunt hæc melimela seni.
Cinnama sunt potius stomacho quærenda senili,
Et piper & vetulo prompta falerna cadō.
Vel quas Euganeis mittit de collibus uvas
Villicus, & quæ de matribus ova calent.
Et lepus, & perdix, & nondum gramine pastus
Hædulus. & quæ de Phaside venit avis.
Hæc tibi donari debebant munera; brumæ
Frigora qui vincit, melo cicuta foret,

Melvinus.

QUÆ Tileni eadem Melvino dona dedisses,
Primitias horti deliciasque tui.
Obstitit at gelidus circum præcordia sanguis,
Scilicet ut mihi sint δῶρα ne ἄδωρα tua.
Largus opum, Ionistone, tuæ quoque prodigus artis,
Tileni misces λυγρὰ, mihi ἐσθλὰ negas.

Tilenus.

NON miror tumidas si exarsit femina in iras,
Visa tibi haud pomi munere digna, Pari.
En similem ob causam simili jecur uritur æstu,
Quem barba, haud soboles sat docet esse virum.
Hoc miror: tu causam aperi, Ionistone, latentem.
Cur vocet ἐσθλὰ sibi, quæ λίσαν ὕγρὰ mihi.

Ionistonus.

MELVINO fors melo sapit, quia friget uterque,
Aut nimium huic friget nil, nimiumve calet.

Σὶ λίαν ὑγραῖ τibi sunt munera nostra, palatum
 Non sapit. An nescis εἶναι ἀριστὸν ὕδωρ;
Tilenus.

Σὶ τibi ἀριστὸν ὕδωρ, tua jam vindemia præsto est,
 Imbribus assiduis compita, agrique madent.
 Lætus ego opperiar Septembri mense Lyæum,
 Tu pluvii interea collige dona Iovis.
 Potor aquæ vini potorem ut deinde laceffas
 Nil moror, haud ulla est fortior unda mero.

Ionstonus.

A Ridus expecta dum maturescat Iacchus,
 Dulcis aquæ nobis copia semper adest.
 Ille tuus vires confert in prælia, vatū
 Sed magis ingenio convenit iste liquor.
 Hinc chorus Aonidum puris abstemius undis
 Gaudet, & A scræo temperat amne sitim.
 Quid quod & ipse pater Musarum & carminis autor,
 Posthabito Phœbus nectare lambit aquas?
 Nec temerè hos latices Phœbusq; novemq; sororum
 Numina vel Chiis præposuere cadis.
 Grator est Baccho, Bacchum qui temperat humor,
 Quæque merum jugulat fortior unda mero est.

Tilenus.

QVæ scribuntur aquæ potoribus, Ennius ipse
 Lucem ferre diu carmina posse negat.
 Lumine quem placido Bacchus videt, igneus illi
 Est vigor, ætherei & digna propago Iovis.
 Si te ranarum capiunt convivia, deinceps
 Carmina cum ranis scribe in aquâ, & sub aquis.

Ionstonus.

CERNIS adhuc potâ quæ scripsit Pindarus undâ,
 Nec metuunt, mundo non pereunte, mori.
 Quæ tuus hic vino madidus dedit Ennius orbi
 Carmina, cum domino disperiere suo.

ART. IONST.

Nē miror: laticem, vatem qui sustulit ipsum,
Carminibus vitam quis dare posse putet?

Tilenus.

Bacchus amat colles, sedes gratissima Musis
Sunt colles, colles Cynthus ipse colit.
Hinc (ita me Dialectica amet, sed mystica) constat
Vina esse Aonias quas vocitamus aquas.

Si tibi mens eadem, coeant in foedera dextræ,
Sed paterā armetur dextra utriusque meri.
Si lymphas uvis, si Baccho Acheloia præters
Pocula, lymphata est mensque, manusque tibi.

Ionstonus.

Si tibi lympham merum est, mutetur Phœbus Iaccho,
Mœnadas Aonias esse putato Deas.
Talia ne nobis coeant in foedera dextræ,
Quos veneror Phœbus, Pieridesque vetant.
Nec manus est nobis, nec mens lymphatica, nomen
Hoc meruit tecum quisquis abhorret aquas.

Tilenus.

Si, Ionstone, tibi lymphaticus esse videtur,
Qui lymphas Bacchi dulcis amore fugit;
Tu fugiens Bacchum accedes bacchantibus, hæc dant
Grammaticæ & Logicæ jura tibi atque juga.

Ionstonus.

Carminibus tua facta tuis lymphatica mens est,
Et mea Bacchantum more, Tilene, furit.
Non hæc Tymbræus dictavit carmina vates,
Nec quæ Pierias turba propinat aquas,
Aut striges ista tibi dictarunt, aut ego nostra
Munera mandragoræ poma fuisse puto.

Tilenus.

Melo tuus, Ionstone, meum fastidit Iacchum,
Quem verus gaudet jungere melo sibi.

EPIGRAMMATA

Qui nihil ad Bacchum, nihil ad Venerem quoq; melo,
Bœotum hic suibus prandia digna daret.

Qui nihil ad Bacchum, nihil ad Cererem quoq; melo,
Nil ad te, friges quæ sine utroque Venus.

Melo ingrate epulis procul hinc, ingrate cubili,
Hinc procul, haud utor conditione tuâ.

Ad porcos à me fuge, resque tuas tibi habeto,
Nullum à me posthac melo habiture melos.

Ionstonus.

Cum tibi juncta thoro sit vix dum nubilis uxor,
Tu juvenis, vegetus tu mihi visus eras.

Nunc si, quem dedimus, tot fert in commoda melo,
Te cum Melvino suspicor esse senem.

Non bene conveniunt sopitis frigida membris,
Vincit at hybernas frigore melo nives.

Ergo melos posthac nullum missure, Tilene,
Melonemque à me nullum habiture vale.

*De oculis Isabella Abrenethæ, Adami
Abrenethæ filie.*

Ionstonus,

Obstupui nuper Dea te nascente, novaque
Luce meos oculos detinuere tui.

Eoas primum rebar me cernere gemmas,
Mox sunt visa mihi sydera missa polo.

Error utrumque fuit: non urunt corpora gemmæ,
Et magis obtusum sydera lumen habent.

Hos oculos, quibus una omnes urisque, ferisque,
Te sibi ait Veneris surripuisse puer.

Dambarus.

Sed cœcus cum sit Veneris puer iste Cupido,
Illi dic oculos quomodo surripias?

Ionstonus.

Est puer hic cœcus: verum huuc infantula cœcum,
Surreptis oculis, Abrenethæa dedit.

Dumbarus.

Abrenethæa dedit cœcum? cum lumine cassus
Sit natus, cœcum qua ratione dedit?

Ionstonus

Quod tibi finxisti natum sine lumine Numen,
Cenferi, nullo crimine, talpa potest.

Dumbarus

Tu magè ridiculum Numen tibi fingere tentas,
Cui sunt mortali lumina adempta manu.

Ionstonus

Mortalis non est oculis quæ orbavit Amorem,
Sed Dea, nata Deis, & paritura Deos.

Dumbarus.

Illa Dea est, aut nata Deis, paritura ve Divos,
Luminibus dicis quam spoliare Deos?

Ionstonus.

Luminibus Deus iste suis non indiget; illi
Sufficiunt casses, vincula, tela, faces.

Dumbarus.

Istis, quæ numeras, fateor, Deus aliger armis
Militat; Ast oculi sunt in amore duces.

Ionstonus.

Primus honos oculis merito debetur, at ista
Arma puellari sunt magis apta gregi.

Dumbarus.

Fœmineos ergo cur non Dea sumpsit ocellos,
Apta puellari si petit arma choro?

Ionstonus.

Obtulit infanti sua lumina mater Amorum,
Sed puduit castam lumina ferre lupæ.

Dumbarus.

Cur oculos illi præberet Cypria mater,
An tua capta oculis, an Dea lusca fuit?

Ionstonus.

Ionstonus.

Nec fuit orba oculis, nec lusca, sed urere flammis
Cuncta timens, oculos occulit illa suos.

Dumbarus.

Si clades hominum metuens abscondit ocellos,
Cur non abscondit colla, labella, genas?

Ionstonus.

Hoc quoque fecisset, sed prudens virgo timebat
Desereret terras ne fugitivus Amor.

Dumbarus.

Nil refert; discedat Amor, terrasque relinquat;
Quod Deus hic orbi præstitit, illa dabit.

Ionstonus.

Non bene militiam Veneris commiseris uni,
Nec ferere hanc pugnam foemina sola potest.

Dumbarus.

Sed cui Diva oculos & luminis abstulit usum,
Militiæ hanc sociam ferre recuset Amor.

Ionstonus.

Ne sua fortassis sentiret damna Cupido,
Cor puero & sociis abstulit illa Deis.

Dumbarus.

Abrenethæa vale, metuo ne exercita furtis
Me mihi tu, musis surripiasque meis.

Ionstonus.

Iure poeta times: Cui non metuenda potestas,
Quæ facit excordes, exoculatque Deos?

Dumbarus.

Sat pugna, Ionstone, datum est. In foedera dextas
Iam societ pugnae quæ Dea causa fuit.

Ionstonus.

En dextram, & si quid prædatrix virgo reliquit
Ionstono, hoc totum, Dumbare, cordis habe.

*In obitum Iohannæ Ionstona.**Ionstonus.*

Ionstona thalamo tumulum, tradisque maritis
 Funereas junxit mors properata faces.
 Virgo fuit cum coepit hyems, cum constitit uxor,
 Mox gelidus, brumâ deficiente, cinis.
 Est rota Fortunę volucris, fugitiva voluptas,
 Spes hominum semper lubrica, vita brevis.

Wedderburnus.

Ionstono carmen dedit immortale Thalia.
 Quis morti hic, facibus funereisque locus ?

Ionstonus.

Quod spondes optare queat, sperare Camœna
 Nostra nequit, gelidi sydere tacta poli,

Wedderburnus.

An Buchananæ capiunt te obliviam Musæ ?
 Sydere an hanc nescis incaluisse tuo ?

Ionstonus.

Mille tulit, fateor, sub iniquo sydere cygnos,
 Vnum Phœnicem Scotica terra dedit.

Wedderburnus.

At simul in cinerem Phœnix confederit unus,
 Siqua fides, alium suscitât inde cinis.

Ionstonus.

Tantæ molis opus non uno absolvitur ævo:
 Hanc reparant volucrem non nisi sæcla decem.

Wedderburnus.

Iam vates obiit: Mundo post funera Phœnix
 Redditur, & sobolem dat rogus ipse novam.

Ionstonus.

Dispensât summam Lachesis mortalibus horam:
 Credere fas non est numina posse mori.

Wedderburnus.

EPIGRAMMATA

Wedderburnus.

Si, Ioustone, tibi est Buchananus numen. ab Arcto
Scotia, te nato, numina plura dedit.

Ioustonus.

Desine, vel patriæ, mi Wedderburne, sodalis
Vel tibi præstrinxit lumina dulcis amor.

F I N I S.

6 MA 50

